

Sygn. akt II AKz 861/12 (II AKz 862/12, II AKz 863/12)

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Rafał Kaniok

Sędziowie SA – Paweł Rysiński (spr.)

SA – Jerzy Leder

Protokolant – st. sekr. sąd. Agnieszka Pietrusińska

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko M. K., J. S. i P. R.

oskarżonym o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

zażaleń wniesionych przez obrońcę oskarżonych

na postanowienia Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 29 sierpnia 2012 r. i 20 września 2012 r.

w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a :

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienia.

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi postanowieniami orzekł sąd o zabezpieczeniu wykonania groźących oskarżonym kar grzywny i kosztów sądowych przez ustanowienie – wobec osk. M. K. i P. R., a jej podwyższenie – wobec osk. J. S. hipoteki przymusowej na nieruchomościach.

We wniesionych zażaleniach obrońca zarzucił powyższym orzeczeniom obrazę przepisów art. 291 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k. przez brak podstaw do wydania skarżonych rozstrzygnięć w postaci uzasadnionego przypuszczenia, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im przestępstwa, nadto zaś nienależyte uzasadnienie postanowień.

Oba zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, dlatego nie mogły być uwzględnione wnioski zażaleń o uchylenie zaskarżonych postanowień.

Wbrew pogładowi skarżącego zabezpieczenia majątkowego nie można utożsamiać ze środkiem zapobiegawczym i wymagać dla jego stosowania takich przesłanek o jakich mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Również pogląd skarżącego na pojęcie „w razie popełnienia przestępstwa” z art. 291 § 1 k.p.k. nie może być uznany za trafny. Skarżący sugerując ocenę tej przesłanki po myśli art. 249 § 1 k.p.k. nie dostrzega, że ustawodawca użył tego zwrotu respektując obowiązujące techniki legislacyjne. Gdyby go – jak chce skarżący – rozumieć dosłownie, stosowanie zabezpieczenia majątkowego byłoby możliwe dopiero po wydaniu pierwszego wyroku skazującego w sprawie, co zaprzeczałoby logice i istocie tej instytucji. Dlatego zwrot ten rozumieć należy jako swoisty skrót myślowy. Nie chodzi bowiem w istocie o popełnienie przestępstwa, a pozostawanie pod zarzutem jego popełnienia. To dlatego przecież można stosować zabezpieczenie w

postępowaniu przygotowawczym od chwili wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, a nawet w trybie art. 308 § 2 k.p.k.

Dlatego też skoro sąd po wpłynięciu aktu oskarżenia, nie stwierdził w sprawie podstaw do rozstrzygnięcia na posiedzeniu w trybie art. 339 k.p.k. o umorzeniu postępowania w myśl § 3 pkt 1 i 2 tego przepisu, to brak przeszkód ku temu by orzekał o zabezpieczeniu majątkowym jeśli przestępstwo zarzucane zagrożone jest karą grzywny, bądź istnieje ku temu inna podstawa (przepadek, nawiązka i in. z art. 291 § 1 k.p.k.).

Jak z powyższego wynika dla orzeczenia o zabezpieczeniu nie jest wymagane ustalenie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa – jak w art. 249 § 1 k.p.k., a jedynie istnienie danych uzasadniających dostatecznie podejrzenie popełnienia przestępstwa – jak w art. 313 § 1 k.p.k.

Z tych przyczyn zarzut obrazy art. 291 § 1 k.p.k. w sposób sugerowany przez skarżącego należało uznać za oczywiście bezzasadny (vide: KPK. Komentarz pod red. P. Hofmański, Beck, wyd. 2 str. 1170-71, KPK. Komentarz. Zamykacze 2003, str. 693-694).

Równie bezzasadny okazał się zarzut obrazy art. 98 § 1 k.p.k. – ten byłby skuteczny tylko wówczas, gdyby powodował niemożność instancyjnej kontroli zaskarżonych postanowień.

Pozostałe podniesione przez skarżącego argumenty odnoszą się do zasadności oskarżenia. Będzie to przedmiotem rozpoznania na rozprawie głównej, w kwestii zabezpieczenia jest natomiast z powodów wyżej wskazanych bezprzedmiotowe.

Z tych wszystkich przyczyn zaskarżone postanowienia, jako trafne, należało utrzymać w mocy.